

«δηλονότι ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσσω τον κόσμον προς εαυτόν, μη λογαριάζων εις αυτούς τα πταίσματα αυτών, και ενεπιστεύθη εις ημάς τον λόγον της διαλλαγής. Υπέρ του Χριστού λοιπόν είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν» (Β' Κορινθίους, ε':19,20)

Πρέσβης ενός κράτους είναι ο ανώτατος διπλωματικός αντιπρόσωπος που εκπροσωπεί την κυβέρνηση της χώρας του, σε μία ξένη χώρα. Μέσα στην Αγία Γραφή, σαν πρέσβεις αναφέρονται και οι απεσταλμένοι ενός βασιλιά ή διοικητή, σε άλλον αντίστοιχο αρχηγό, άλλου κράτους ή παράταξης, με σκοπό την υποβολή ενός αιτήματος ή μιας συνθήκης όπως π.χ. για μεταξύ τους ειρήνη.

Με αυτή τη έννοια μπορούμε να πούμε, ότι κατά κύριο λόγο σήμερα πρέσβεις του Ιησού Χριστού σε όλα τα έθνη και φυλές του κόσμου, είναι οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές που έχει ο ίδιος ο Κύριος θέσει στην εκκλησία Του και τους οποίους αποστέλλει γι' αυτό το έργο (Εφεσίους, δ' :11-13). Όμως με τη γενικότερη έννοια της λέξης, μπορούμε να πούμε ότι πρέσβης του Χριστού είναι κάθε αναγεννημένος χριστιανός που φανερώνει πρώτα με τις πράξεις και στη συνέχεια με τα λόγια του, ότι είναι άνθρωπος του Θεού. Αυτό διότι μέσω αυτών των πράξεων και των λόγων του, αναγνωρίζουν κάποιοι που δεν έχουν γνωρίσει τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό τους σωτήρα, ότι αυτός ο χριστιανός έχει κάτι το διαφορετικό που θα επιθυμούσαν και αυτοί να το αποκτήσουν, με αποτέλεσμα να αποτελέσει «πόλο έλξης» ώστε ερχόμενοι σ' αυτόν να μάθουν ή να πληροφορηθούν ακριβέστερα για το λυτρωτικό έργο του Κυρίου, με τελικό αποτέλεσμα, να Τον επικαλεστούν και αυτοί και να σωθούν.

Βέβαια και πριν την έλευση του Σωτήρα Ιησού Χριστού, σε όλη την ιστορία του ανθρωπίνου γένους, υπήρχαν άνθρωποι που εκζητούσαν τον αληθινό Θεό, με αποτέλεσμα ο Θεός να ενεργεί στη ζωή τους, φανερώνοντας έτσι στους πλησίον τους, ότι είναι δικοί Του 'πρέσβεις'. Ένα τέτοιο γραφικό παράδειγμα ανθρώπου του Θεού είναι αυτό του Ισαάκ, του οποίου ο Κύριος αύξησε πάρα πολύ την περιουσία, την περίοδο που κατοικούσε στη γη των Φιλισταίων. Βλέποντας αυτή την ευλογία, οι Φιλισταίοι τον φθόνησαν και όλα τα πηγάδια τα οποία είχε κληρονομήσει από τον Αβραάμ τον πατέρα του, τα έφραξαν γεμίζοντας αυτά με χώμα. Τότε ο βασιλιάς των Φιλισταίων του ζήτησε να φύγει από κοντά τους. Όπου πήγαινε ο Ισαάκ και οι δούλοι του άνοιγαν

πηγάδια, οι Φιλισταίοι▯ άλλα τα σκέπαζαν με χώμα και άλλα τα διεκδικούσαν σαν να ήτανε δικά τους. Παρόλα αυτά ο Ισαάκ συνεχώς υποχωρούσε και δεν τα διεκδικούσε παρότι κάποια από αυτά τα πηγάδια▯ ήταν του πατέρα του Αβραάμ, αλλά φρόντιζε με τους δούλους του να σκάβουν καινούργια.▯ Τελικά ήλθαν στον Ισαάκ, ο ίδιος ο βασιλιάς των Φιλισταίων με δύο επιτελείς του, διότι αναγνώρισαν▯ ότι ο Κύριος ήταν φανερά μαζί του και του ζήτησαν να γίνει συνθήκη ειρήνης μεταξύ τους. (Γένεσις, κς' :12-32).

Αυτό που διαπιστώνουμε από αυτή την ιστορία είναι ότι ο Ισαάκ έκανε υποχωρήσεις, παρότι τα πηγάδια του ανήκαν, διότι δεν διεκδικούσε την κληρονομία της γης που είχε με τις δικές του δυνάμεις,▯ αλλά αφέθηκε στο να τον συστήσει και δικαιώσει ο ίδιος ο Θεός. Η δικαιοσύνη που θέλει ο Θεός να έχουμε είναι διαφορετική από αυτή που θεωρεί σωστή η ανθρώπινη λογική. Ακολουθώντας την δικαιοσύνη του Θεού για την ώρα μπορεί να φαίνεται ότι χάνουμε το δικίο μας και ότι τα πράγματα πάνε εντελώς αντίθετα από αυτά που περιμέναμε, αλλά όταν και για όσο βάζουμε μπροστά το θέλημα του Θεού, θα έρθει η ώρα που ο Θεός, έστω και αν αργήσει, θα μας δικαιώσει με τον ιδιαίτερο δικό Του τρόπο. Ο Ισαάκ απέδειξε με την ζωή του, ότι ήταν λάτρης και κατά συνέπεια 'πρέσβης' του αληθινού Θεού, ο οποίος ενεργούσε φανερά στη ζωή του, με αποτέλεσμα να διακρίνουν αυτές τις ενέργειες και να πιστεύουν σ' Αυτόν▯ οι▯ αλλόθρησκοι▯ Φιλισταίοι.

Όπως προαναφέραμε κατά κύριο λόγο σήμερα, τον ρόλο του πρέσβη του Ιησού Χριστού τον επωμίζονται οι απόστολοι και οι ευαγγελιστές του Κυρίου. Σαν γραφικό παράδειγμα θα αναφέρουμε τους αποστόλους Παύλο και Σίλα, οι οποίοι υπακούοντας στην οδηγία του Κυρίου, μέσω του οράματος που είδε ο Παύλος, με τον Μακεδόνα άνδρα που ζητούσε βοήθεια, πέρασαν από την Τρωάδα της Μικράς Ασίας, στους▯ Φιλίππους της Μακεδονίας.▯ Εκεί μίλησαν σε κάποιες γυναίκες που προσευχόταν, από τις οποίες πίστεψε στον Κύριο μία η Λυδία, η οποία αφού βαπτίστηκε αυτή και ο οίκος της, μετά φιλοξένησε τους αποστόλους. Στη συνέχεια όταν ο Παύλος επιτίμησε το πνεύμα μαντείας που είχε μια γυναίκα και βγήκε απ' αυτήν, τότε επειδή τα αφεντικά της γυναίκας είδαν ότι χάθηκε ο τρόπος που έβγαζαν πολλά χρήματα, πιάσανε τον Παύλο και τον Σίλα και τους έφεραν στους στρατηγούς κατηγορώντας τους ότι διδάσκουν έθιμα που δεν επιτρέπεται να αυτοί πράττουν σαν Ρωμαίοι. Αυτό έκανε τους στρατηγούς και τον όχλο να τους δώσουν πολλούς ραβδισμούς. Μετά▯

έβαλαν τους αποστόλους στην φυλακή και είπαν στον δεσμοφύλακα να τους προσέχει καλά. Τα μεσάνυχτα οι απόστολοι προσευχόμενοι υμνούσαν τον Θεό και εκεί που τους άκουγαν οι φυλακισμένοι, έγινε σεισμός, άνοιξαν οι πόρτες και λύθηκαν όλων τα δεσμά. Τότε ξύπνησε ο δεσμοφύλακας και όταν είδε τις πόρτες ανοιχτές, πήρε το μαχαίρι του για να αυτοκτονήσει νομίζοντας ότι έφυγαν όλοι και τότε με μεγάλη φωνή ο Παύλος φώ ναξε λέγοντάς του να μην κάνει κακό στον εαυτό του, επειδή όλοι ήταν εκεί. Ο δεσμοφύλακας τρομαγμένος έπεσε μπροστά στον Παύλο και στον Σίλα και τους ρώτησε τι πρέπει να κάνει για να σωθεί και εκείνοι του απάντησαν να πιστέψει στον Κύριο Ιησού Χριστό και θα σωθεί αυτός και ο οίκος του. Μετά ο δεσμοφύλακας τους πήρε σπίτι του και οι απόστολοι μίλησαν σ' αυτόν και σε όλους οικιακούς του, τον λόγο του Κυρίου. Ο δεσμοφύλακας αφού έλουσε τις πληγές τους, βαπτίστηκε στο νερό ο ίδιος και όλοι οι δικοί του. Όταν ξημέρωσε οι στρατηγοί ήλθαν και παρακάλεσαν τους αποστόλους να φύγουν, οι δε απόστολοι αφού πήγαν στο σπίτι της Λυδίας και παρηγόρησαν τους αδελφούς, μετά αναχώρησαν για τη Θεσσαλονίκη (Πράξεις, ις' : 6-40).

Σ' αυτή την ιστορία βλέπουμε τον ρόλο των αποστόλων σαν πρέσβεις του Χριστού που έχουν αποστολή να μιλήσουν στους ανθρώπους να πιστέψουν στον Κύριο Ιησού Χριστό. Αρχικά υπάκουσαν στην οδηγία του Κυρίου και πήγαν στον τόπο που τους υπέδειξε. Εκεί άρχισαν το ευαγγελιστικό έργο και είδαν τους πρώτους καρπούς, με τη σωτηρία της Λυδίας και του οίκου της. Στη συνέχεια με ψεύτικες κατηγορίες, ραβδίστηκαν και φυλακίστηκαν. Εκεί στην φυλακή, παρά τους ραβδισμούς που είχαν δεχτεί, δεν εμποδίστηκαν στο να υμνούν τον Θεό.

Αυτό που μπορούμε να πούμε σαν συμπέρασμα, με βάση αυτά και τα γεγονότα που επακολούθησαν τα οποία προαναφέραμε, είναι ότι όταν σαν παιδιά Θεού, κρατάμε τους εαυτούς μας στο θέλημα του Θεού και παρ' όλες τις αδικίες και δοκιμασίες που αντιμετωπίζουμε, αντί να γογγύζουμε εξακολουθούμε να τον ευχαριστούμε, αυτό αφενός αποδεικνύει τη γνησιότητα της πίστης μας και αφετέρου κάνει τον Πατέρα Θεό να ενεργεί θαυμαστά στη ζωή μας, κάνοντας έκβαση στις δοκιμασίες μας και συστήνοντάς μας σαν γνήσια παιδιά και πρέσβεις Του.

Συνοψίζοντας λέμε ότι κάθε παιδί του Θεού, στο τόπο που ζει, έχει το ρόλο του πρέσβη Χριστού. Είναι βέβαιο ότι στη χριστιανική ζωή μας θα περάσουμε πολλές θλίψεις και δοκιμασίες (Πράξεις, ιδ' :22), διότι μέσω

αυτῶν μορφώνεται ο χριστιανικός χαρακτήρας μας ὥστε να αποδειχθεί ὅτι εἴμαστε γνήσια παιδιά Θεοῦ και πρέσβεις Χριστοῦ. Αν διατηρούμε τους εαυτούς μας στο θέλημα του Θεοῦ τότε ο Κύριος θα ενεργεί και θα μετατρέπει κάθε μεγάλη δοκιμασία σε μεγάλη ευλογία. Αμήν!